

A Sötétség és Fény angyalai trilógia harmadik kötete

AZ ÉDEN

JAMIE McGUIRE

Dream
válogatás

ismeri, ami mindenki elől rejtve van, és látja, amit más még sohasem. És most harcba száll a legyőzhetetlen ellen. Nina Grey olyan férfihoz megy feleségül, akihez nem lett volna szabad, azt a gyermeket hordja a szíve alatt, aki sohasem születhetne meg, és olyan háborúba indul, amiben nem győzhet. Jared Ryel pedig, akinek újdonsült feleségét és meg nem született gyermekét kell megvédenie a Pokol dühétől, nem hibázhat. Eközben sűrgeti az idő, hogy visszavigye Jeruzsálembe a varázskönyvet. Újból felkeresi a Szent Anna-templomot, és ráébred, hogy a válaszok mindvégig a szeme előtt voltak. Ninának és Jarednek most minden segítségre szüksége van. Egymásba kapaszkodva kell életben maradniuk addig, amíg a gyermekük megmenti őket és a világot.

A regény A Sötétség és Fény angyalai trilógia harmadik kötete. Olvasd el az első két könyvet is!

JAMIE MCGUIRE beteljesíti ebben a regényben mindazt, amire az olvasók vártak. Nem csoda, hisz az író nő romantikus alkat. Így mesél Jeffről, a férjéről: „Az első csók a férjemmel kicsit nevetséges volt, mert úgy tettem, mintha megbotlanék egy székben, ő elkapott, és azon kaptam magam, hogy rátapadok a szájára...”

Jamie McGuire írta a Red Hill, a Gyönyörű sorscsapás, a Veszedelmes sorscsapás és a Gyönyörű esküvő című sikerkönyveket.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Mielőtt ezt a részt elolvastam, azt hittem, már mindent előre tudok, de Jamie McGuire-nek sikerült néhány döbbenetes fordulattal és váratlan csavarral meglepnie!”

Barnes and Noble

„Ez a trilógia egyszerűen varázslatos. Beleszerettem. Zokogtam és szótlan voltam, majd önfeledten nevettem. Jamie fantasztikusan gyúrta össze a feszült várakozást, a gigantikus csatát és a mély érzelmeket. Valóban megjártam a mennyet és a poklot olvasás közben.”

TinaBook Reviews

„Ez a regény méltó befejezése ennek a sorozatnak. Bár tökéletes a lezárás, ugyanakkor kicsit reménykedtem is, hogy láthatom Édent felnőni.”

Goodreads

„Ez a sorozat maga a mennyország! Ékesen bizonyítja, hogy McGuire előkelő helyet foglal el napjaink irodalmában.”

Amazon

*Dream
válogatás*

JAMIE McGUIRE

AZ ÉDEN

← részlet →

Dream
válogatás

Első fejezet

Holnap

Boldogan éltek, míg meg nem haltak. Így végződött, nem? A nehezét már magunk mögött tudhattuk. Innentől már megy minden simán, mint a karikacsapás. Jóképű, égi királyfim mellett feküdtem az ágyban, a trópusi szellő átfújta a kis karib-tengeri kunyhónk szúnyoghálóján, és vártam, hogy felkeljen a nap, és felvirradjon az esküvőm napja.

Furcsa, hogy a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” egyáltalán nem a befejezés, főként nem akkor, ha a Pokol meg akar ölni minket.

Könnyen meg lehetett feledkezni erről a lényegtelen apróságról, miközben futó eső kopogott a bádogtetőn, pálmalevelek súrolták a *casitánkat*, ahogy a szél szelíden borzolta a fák lombját. A felkelő nap első foltjai, mint át-tetsző, meleg pettyek táncoltak a mennyezeten. Amikor kinyitottam a szemem, ezeket a reszkető, ragyogó foltokat pillantottam meg. Aztán Jared Ryelt. Elmosolyodott, és megvárta, hogy tétova pillantásom rá összpontosuljon.

– Holnap van – suttogta.

Rózsaszín és lila színárnyalatú pettyek érték el az ablakokat, és a már csak csepegő eső továbbvonult a nagy szigetre. A Jared homlokát, arcát és állát megvilágító, halványuló lila fényfoltok élesen kirajzolódtak a kora hajnali félhomályból, és azonnal megrohantak az előző napok emlékei.

Mi ketten már túléljük a lehetetlent: szemtől szemben álltunk a Pokol egyik legrémisztőbb teremtményével és néhány száz emberi és démoni alattvalójával. Azzal is beértük volna, ha adatik még egy nap. Ekkor csapott belém a felismerés, és Jared tekintete vidáman felragyogott, amikor álmos arckifejezésem megélénkült.

- Ma van a napja? – kérdeztem halkán. Megérintettem a bőrét, a Shaxszel történt összecsapás még megmaradt nyomait.

Jared felkönyökölt, aztán a hasamhoz hajtotta a fejét.
- Jó reggelt, Babszem.

- Babszem? – vontam fel a szemöldökömet.

- Igen, mert nem nagyobb egy babszemnél. Legalább is a könyv ezt írja.

- A könyv.

Jared lenyúlt a földre, felemelt egy vaskos kötetet, amelynek borítója visszataszító pasztellszínekben pompázott, és gyerekes ákombákom volt rajta.

- Gondoltam, jobban fel kellene készülnöm mindenre, ami csak adódhat – lapozott bele, aztán helyeslésre várva rám pillantott.

- Szenteltek egy fejezetet az egyensúlyt felborító anyagbabáknak is? – érdeklődtem, és elvigyorodtam, amikor Jared összevonta a szemöldökét.

A könyvet a földre hajtotta, aztán játékosan fölém kekedett, és az orrát a nyakamhoz dörgölte.

- Jared! – sikítottam, és erőtlen kísérletet tettem arra, hogy ellökjem. – Hagyd abba!

- Ha kimondod, abbahagyom – hallatszott tompán a hangja, ahogy a nyakamba fúrta az arcát.

- Mit mondjak? – kacagtam, és hiábavalóan vergődtem.

Felemelte a fejét, hogy egyenesen a szemembe nézhessen. – Babszem – mondta, és a szeme lágy szürkés-kék volt.

Keményen összepréseltem az ajkaimat, de amikor ismét megcsiklandozott, nem bírtam tovább. – Rendben! – könyörögtem. – Babszem!

Széles mosolyra húzódott a szája. – Bárcsak három éve is tudtam volna, milyen jól beválik nálad ez a meggyőzési módszer! Könnyebbé tette volna az életet.

Úgy tettem, mintha meglegyinteném, mert tudtam, hogy úgylis elhajol a kezem elől. – Nem igazság.

Jared csókot nyomott a számra, átjárt a teste melege. Nem volt olyan tüzes a bőre, mint máskor, de ezt annak tulajdonítottam, hogy a trópusi hőség engem is átmelegített.

– Tudod, mi nem járja? Hogy ma délutánig nem lát-hatlak. – Magamra hagyott az ágyban, és felkapott egy fehér pólót.

– Hogyhogy? – könyököltem fel.

– Ideje felöltöznöd, szerelmem. Öt perc múlva vendégek érkeznek.

– Vendégek?

Jared egy sárgásbarna nyári ruhát dobott az ágyra, én meg négykézláb odamásztam, hogy felvegyem, mert mindenkinél jobban tudtam, hogy Jared tévedhetetlen olyan dolgokban, mint az idő. Kócos lófarkba kötöttem a hajam, aztán zavartan álldogáltam, Jared pedig kinyitotta a bádögajtót. Falusiak kapaszkodtak fel libasorban a *casitánkhoz*, az elcsigázott Bethszel az élen. Egy fehér ruháságot tartott a kezében, és amikor találkozott a tekintetünk, a mosolya fülig ért.

– Beth! – rohantam le a lépcsőn. Meztelen lábujjaim között sár buggyant ki, ahogy odafutottam hozzá, és átöleltem. Barna haja nyirkos volt, a homlokához és az arcához tapadt. Izzadtan, kipirulva próbálta kifújni magát, amikor Chad kivette a markából a ruháságot.

– Nem hagyta, hogy más vigye – csóválta a fejét Chad. Jarednek nyújtotta a zsákot, de Beth – a kezét félrelökve – gyorsan visszavette.

– Jared nem láthatja! – kiáltotta. Magasba emelte a hosszú zsákot, nehogy az alja a sárba lógjon, mindezt a háta mögött, hogy Jared ne érhesse el.

Jared jót mulatott. – Nem nézek oda, Beth. Most lekísérem Chadet a kápolnához. Tiétek az egész nap.

Nem is értem, miért lepődtem meg, hiszen Jared bármit meg tudott szervezni, de Beth és Chad csak nyolc órával utánunk érkeztek.

- De hogyan...? - kezdtem.

Jared szélesebben mosolygott. - Mindenről gondoskodtunk. Nem akartalak ezzel idegesíteni.

- Ki a többes szám?! - vontam össze a szemöldökömet egyre zavartabban.

- Anya a kápolnában vár. Ott találkozunk. - A szája fülig ért. Még sosem láttam ilyen boldognak. Lehajolt, hogy arcon csókoljon, aztán intett Chadnek, hogy menjen vele.

- Motoroztál már?

- Persze - torpant meg Chad. - Miért?

- Nem akármilyen az út. - Jared vállon veregette Chadet, hogy haladásra nógassa. Szegény Chad láthatóan úgy érezte magát, mint egy partra vetett hal. Bár a két férfi nem volt közeli jó barát, tökéletesen megbíztam jövődő férjemben, hogy eloszlatja majd Chad zavarát. Ez a feladat majd Jared idegességét is csillapítja, gondoltam.

- Várj csak! Leesik majd az állad, ha ezt a ruhát meglátod! - mondta Beth, és behúzott a kunyhóba. A szekrény előreugró fa tetejére akasztotta a zsákot, aztán fájó vállát dörzsölgette. - Hosszú és saras volt az út idáig.

- Igaz - bólintottam. - Hozzak egy kis jeget, hogy a válladat borogasd?

Beth szeme felcsillant, amikor lehúzta a cipzárat, aztán felém fordult.

Elképedve pislogtam. - De hiszen ez a...

Beth tekintete izgatottan villogott. - A ruha, amit abban a magazinban láttál, és amit két éve választottál ki? Igen!!!

- De... hogy került ide? Hogy csinálta Jared...?

Beth nem bírta kivárni, hogy kinyögjem a szavakat.

– Egy örökkévalóság óta nálam van ez a ruha! El sem hinnéd! Lillian hozta el hozzánk. Azt mesélte, hogy te választottad ki, Jared pedig megvette, és rávettek, hogy két évig senkinek se szóljak róla! Szörnyű volt! Mit gondolsz, miért nyúztalak annyit, hogy dönts el, mikor lesz az esküvő?

– De... *miért?*

Beth bólintott. – Tudom, igaz? Ezt mondtam. Az anyja elmondása szerint Jared izgatott volt, szeretett volna meglepni, és így tovább. Én személy szerint azt hiszem, hogy csak engem akart kínozni, mert ez maga volt a *pokol*.

Képtelen voltam levenni a szemem az előttem lógó lebegő, habos, selyem fehérségről. Emlékszem, hogy ott-hon gyógyulgattam a kanapénkon, és Lilliannel magazinokat lapozgattunk, de közben megálltam egy képnél. Képtelen voltam elszakadni tőle. Néhány nap telt el csak azóta, hogy kiengedtek a kórházból, és Claire aznap ment el, hogy végezzen a minket fenyegetőkkel. A ruha, amely centikre tőlem lógott egy vállfán, pontos mása volt annak, amely iránt két éve olyan nagy érdeklődést mutattam.

– Beth? – szólaltam meg, de nem vettem le a szemem a ruháról.

– Igen?

– Vegyél vissza a lendületből. Kezdek besokallni.

Beth hevesen bólogatott, aztán leült a sarokban. Mély levegőt vett, aztán újrakezdte. – Gyönyörű!

Majdnem megkérdeztem tőle, tudja-e, miért nem tartotta a ruhát Lillian magánál, de rájöttem, hogy buta kérdés lenne. Bethnél biztonságban volt, az ő lakását senki sem akarta felrobbantani, és nem törtek be hozzá éjnek idején az ablakon át, Jarednek viszont támadt még egy szövetségese, aki vele együtt az esküvő időpontjáért küzdött.

– Zseniális – esett le az állam.

- Tessék?
- Nem érdekes.

Beth átfogta a térdét, és az ajkába harapott, ahogy a múltó másodpercekkel egyre fogyott az önuralma. – Még most is be vagy sokallva?

- Már jobban érzem magam.

Előrehajolt a széken, és ismét lelkesen rákezdté. – Kétfászkányi sminket, hajlakkot és hajsütővasat hoztam. Szerintem a kapható összes méret van nálam. Tudok nagy loknikat vagy kis csavarosakat csinálni. És ha nem akarsz loknikat, akkor hoztam kiegyenesítőt is...

- Beth?
- Bocsi.

- Kapj be valami nyugtatót. Én most lezuhanyozom. Várj csak... hát nem képtelenség, hogy nem tudom a saját esküvőm időpontját?

- Egy órákor lesz. Még bőven van időnk.

Bólintottam, aztán felkaptam a köntösömet és egy törülközőt. Elképzelni sem tudtam, milyen nehezeére eshetett várni. A gondolat egyszerre volt szívmengető és felkavaró.

A *casita* egyszerű zuhanyozójában a meleg víz alatt nem volt nehéz megfeledkezni a szorongásaimról. Madarak felelgettek egymásnak a pálmafák ágain, és az óceán közelségéről a hullámok moraja árulkodott. Csodálatos módon lehetetlen volt idegeskedni a paradicsomban.

- Szeretted volna feltűzni a hajad? Erre az esetre hoztam hajcsatokat! – kiabálta Beth.

- Nem figyelek oda! – dörzsöltem be samponnal a hajam. Felmerült bennem, vajon kíváncsi-e, hogy Jared hogy szerezte halványuló horzsolásait, vagy hogy egyáltalán észrevette-e őket. Chadnek majd bizonyosan feltűnnek. Jared majd kitalál valami mesét, igaz viszont, hogy ha Beth érdeklődni kezd, és más sztorival állok

elő, az alaposan bekavar majd. Könnyen meggyőzhetem, hogy testőrré van szükségem, elvégre tanúja volt a Mr. Dawsonnal történt összetűzésemnek. Hacsak nem edzés közben szerezte őket, Jared sebesülései arról árulkodtak, hogy veszélyben forogtam. Az elmúlt két év tapasztalatai azonban megtanítottak arra, hogy Betht túlságosan lekötik az esküvői előkészületek, ezért nem aggódtam túlságosan.

Jared sebeire gondolva felmerült előttem az arca, és hirtelen nem vágytam másra, mint kibújni a zuhany alól. Rám tört a szorongás, hogy még milyen sokat kell várnom, amíg viszontláthatom.

Törülközőbe csavarva szaladtam be a *casitá*ba, a hajamból csepegett a víz, és gyorsan belebújtam a köntösöm ujjába.

– Mit művelsz?

– Sétálok egyet – mondtam, és belebújtam egy szandálba.

– Szó sem lehet róla! Néhány óránk van csak arra, hogy egy napi tolláskodást lezavarjunk! Told ide a segged ebbe a székbe, ifjú hölgy! – emelte fel a hangját Beth.

– Csak egy percre ugrom el – hessegettem el. Feltéptem a *casita* ajtaját, de Bex állta el az utamat.

– Jó reggelt – mosolygott. – Készülsz valahova?

– Csak sétálok egyet – vontam meg a vállam.

– Nincsenek csajos tennivalóid? Pár óra múlva férjhez méész.

– Azért vagy itt, hogy fogságban tarts? – vontam össze a szemöldökömet.

Bex arckifejezése hú tükre volt az enyémmnek. – Nem, Ms. Paranoiás Skizofrén. Az őrangyal, aki nem mellesleg nemsokára férjed lesz a sziget túlsó felén van, és te meg a meg nem született gyermeked a Pokol üldözötteinek listáján a két legkeresettebb személy vagytok. Azért

vagyok itt, hogy gondoskodjam a biztonságodról. Ha el akarsz menni, menj. De el kell, hogy kísérjelek.

- Á - nyögtem, és hülyén éreztem magam. - Rendben. Szeretnék elmenni.

Beth elkapta a csuklómat, a másik kezében hajszáritót szorongatott. - Első szóra gépre szálltam. Ismeretlen vizeken hajóztam, ráadásul szakadó esőben. A frissen festett lábkörmöm alá sár száradt, és esküdni mernék rá, hogy míg felsétáltam ide, egy madár piszkított a fejemre. Mindezt csakis azért viseltem el, hogy idejőjjenek, és segítsen neked felkészülni az esküvődre, amelyet *két éven át* a legnagyobb titokban tartottam. Pár órát csak szánhatsz rám.

- Rendben! Igazad van! Bocsáss meg! - válaszoltam. Bementem Beth után a *casitá*ba, és leültem a székre, amelyet a rögtönzött „fodrászat” tükre elé készített.

- Húha, a lányok tiszta örültek - ült le az ágyra Bex.

A pulton zsinórok kígyóztak, amelyek különféle hajszütővasakban értek véget, de sminkes készleteket, hajkeféket, hajcsavarókat, fésűket és fodrászati kellékeket is láttam. A fekete dugókat egy narancsszínű hosszabbítóba dugta, amely a napenergiával hajtott generátorhoz vezetett, ezt Jared odakint állította fel. A rengeteg zsinór bántotta az ember szemét, de legalább úgy kaptunk áramot, hogy nem kellett elviselnünk a benzinnel működtetett generátor idegesítő zúgását. Beth több lámpát is hozott, hogy az ablakokon beszűrődő természetes fény miatti félhomályt eloszlassa, és manikűr- és pedikűrkészlet is volt nála. Az óriási rendetlenségben egy nagy fényképezőgépet is felfedeztem, és mellette két bontatlan csomag memóriakártyát.

- Kösz, Beth - hálálkodtam. Már csak az összekészítés napokba telhetett.

- A legjobb barátnőt erre találták ki.

Több órányi fésülés, radiózás, púderezés és pepecselés után végre eljutottam odáig, hogy felvehessem a ruhámat.

- Kimegyek - jelentette ki Bex. - Amúgy is szükségem van egy kis friss levegőre.

- Jó ötlet - mosolyodtam el. - Ki tudja, mit művel az a sok hajlakk egy fiatalember tüdejével.

Beth megvárta, míg Bex kimegy, aztán felsóhajtott. - Várnunk kell, míg felveheted a ruhádat - állt egyik lábáról a másikra.

- Viccelsz? - kérdeztem. Egy lépést tettem a ruhám felé, de Beth futva megkerült, a karjait széttárva utamat állta, hogy elválasszon a ruhámtól.

- Nem én! Ez nem tréfa. Várunk.

- Kezded túlfeszíteni a húrt, Beth - zötyyentem le a székre neheztelve.

- Gyönyörű vagy - mosolyodott el.

- Általában megszoktam, hogy sejtelmem sincs semmiről, de az esküvőm napján szeretnék mindenről tudni.

- Megértlek - válaszolta Beth, és a hangjából süttött a megbánás. - Csak éppen...

A hirtelen felhangzó halk kopogás teljesen megváltoztatta a viselkedését. - Máris jövök! - kiáltotta megkönynyebbülten.

Cynthia állt az ajtóban. Az arcán szokás szerint nem tükröződtek érzelmek.

- Igen? - szólt vissza. - Vigye a csomagjaimat a szomszédos épületbe. Köszönöm. - A hanghordozása - megint csak szokás szerint - ellentmondott a szavainak.

- Anya! - csodálkoztam el.

Pezsgőszínű, testhezálló, derékban övvel átkötött ruhát viselt, és annak ellenére, hogy trópusi esőben és sárban gyalogolt, makulátlan volt a ruhája és a túsarkú cipője is. A haját a szokott módon feszes kontyba tekerte

a tarkóján, amitől a tekintete még szigorúbb lett, amikor levette a napszemüvegét, és sértődötten kifújta a levegőt.

- Elnézést a késésért, Nina kedves. Több hivatalos eseményt is át kellett programoznom, mivel ilyen későn kaptam értesítést, hogy idejőjtek.

- Bocsánat - mondtuk kórusban Bethszel.

- Nos - sóhajtott egyet. - Te vagy az egyetlen lányom. Megtesszük, amit kell. - Elmosolyodtam, mire Cynthia pár lépést tett, és fagyosan megölelt. Ennél a feszélyezett mozdulatnál nem volt többre képes, és mivel ezzel tisztában voltam, sokkal inkább méltányoltam, mintha mások tették volna. Gyorsan elengedett, és udvariasan rám mosolygott. - Csodálatosan festesz, kedvesem.

- Köszönöm. Éppen most akartam felvenni a ruhámat.

- Á, akkor mindjárt megyek is - sietett megjegyezni.

Zavartan feszengetem. - Segítenél?

Cynthia habozott: - Hm... nem ezért jött Beth?

- Nem - mosolyodott el Beth. - Önre vártunk.

Cynthia tekintete végigfutott a ruhámon és a többmternyi fehér selymen, és könnyek szöktek a szemébe.

- Ó, istenem - suttogta, és elővett egy papír zsebkenődőt a táskájából.

Megdöbbsentem. Cynthia ritkán sírt. Életem során csak kétszer fordult elő, és mindkét alkalom inkább apámmal volt kapcsolatos.

- Nincs semmi baj, anya - mondtam, és tétován olyan helyet kerestem, ahol vigasztalásképpen megérinthetem. Végül a vállára esett a választásom, amelyet párszor zavartan megsimogattam.

Szipogott egyet, majd felszegte az állát, hogy úrrá legyen nem kívánatos érzelmein. - Csak ez a selyem olyan könnyen gyűrődik!

- Tudom - bólítottam.

Még egyszer megtörölte a szemét, aztán elfordult.

– Beth majd segít, drágám. Hívj, ha felöltöztél! – Becsukta maga mögött az ajtót, én pedig Bethhez fordultam.

– Ne haragudj – suttogta Beth. – Azt hittem... azért vártam meg, mert úgy képzeltem, szeretne ő is részt venni ebben. Több eszem is lehetett volna. Most mindkettőtököt kínos helyzetbe hoztalak.

– Egy próbát megért. Cynthiánál sosem lehet biztosra menni. Lehet, hogy sértésnek vette volna, ha nem kérem meg rá, így hát jól tetted.

– Komolyan?

– Igen – mosolyodtam el. – És most segíts ezt a ruhát felvenni, és a viláგért se gyűrjük össze! Nem akarom felzaklatni anyámat.

Beth bólintott, és óvatosan leakasztotta a ruhát a vállfáról.

– Azt én sem szeretném.

Ígéretek

– Igaza volt – mondta Beth könnyes szemmel. – Tényleg könnyen gyűrődik.

Bólintottam, miközben magamat néztem abban a nagytükröben, amelyet Beth erre az alkalomra hozott. A rám tekintő nő finom, megállapodott, tompán fénylő selyembe és sifonba burkolt jelenség volt. Beth mégsem halandó, futott át a fejemen. Csak egy földöntúli lény varázsolhatott át ezzé az elegáns, kecses teremtéssé, aki a tükörből nézett vissza rám.

Lágy, szőke csigák súrolták a vállamat, és csak egy leheletnyi arcpír és rózsaszín ajakpír emlékeztetett arra, hogy Beth kifestett. Órákig fáradozott azon, hogy időtlen és természetes legyen a sminkem.

Összecapta a kezét, és a mellére szorította. A végeredmény ugyanúgy lenyűgözte, mint engem. – Jared össze fogja tojni magát!

Nagyot nevettem. – Tudtam, hogy Oklahoma majd csak előbújik a ma játszott keleti-parti profi stylist bőréből!

Beth összeszedte az átalakításomhoz használt kelleket, felcsavarta a zsinórokat, és a zacskókba tett sminkkészleteket a falusiak által felcipelt műanyag dobozokba tette. Mozdulatlanul álltam, moccanni sem mertem. Most hasított csak belém, hogy a kápolna mérföldekre innen van, és egy sáros dzsungelen kell átkelni, hogy odaérjek, én pedig fehérben pompáztam.

– Jaj, istenem – sápadtam el. – Cynthia kifekszik, ha az esküvő előtt összekoszolom a ruhám!

– Ha ilyen makulátlan állapotban ideért, biztos eljuttat úgy a templomba, hogy nem leszel saras.

– Lehet, hogy igazad van – bólintottam, és igyekeztem lazítani.

– Bárcsak Kim is itt lenne – csóválta a fejét Beth. – Hívtam, de nem volt a városban.

– Megértem. Nagyon váratlanul jött az egész. – Nem szívesen hazudtam neki, hiszen mintaszerű, legjobb barátom volt, de nála hamarabb tudtam, hogy Kim nem lesz jelen az esküvőmön. Két kórteremnyire feküdt Ryantól, és a sebei begyógyulását várta, amelyeket akkor szerzett, amikor Isaac a St. Anne-templom másik végébe hajította. Helytelennek éreztem, hogy megmentette az életemet, én pedig ahelyett, hogy őt ápolnám, egy trópusi paradicsomban tollászodom.

– Arra kért, hogy mondjam meg neked, hogy ne nyugtalankodj miatta. Mondta, hogy jól van, és azt szeretné, ha élvezné a nagy napodat... De miért is aggódnál? – tette hozzá, mintha közben jutott volna az eszébe, és addig meg sem fordult volna a fejében, hogy volna miért.

– Mikor nem izgatom magam miatta? – kérdeztem vissza, és a ruhámat igazgattam.

Beth elgondolkodott: – Igaz – hagyta rám, és tovább rendezkedett. – Rendben. Akkor most elmegyek anyáért, aztán én is összekészülök. Ha bármire szükséged lenne, csak egy kunyhónyira vagyok.

– Beth? – kiáltottam oda.

– Igen? – perdült meg.

– Kösz! – mosolyogtam rá. – Mindenért.

Beth viszonzta a mosolyomat. – Szívesen.

– És Beth?

– Igen? – Láthatóan alig várta, hogy átmehessen a *casitájukba*.

– Szerinted leülhetnék egy kicsit?

- Jaj! - kiáltott fel, és elrohant, hogy hozzon egy széket. - Tessék. Ennek háttámlája is van, amelynek kényelmesen nekidőlhetsz. Nem vagy szomjas?

- Pillanatnyilag nem. Te vagy a világ legjobb nyoszolyólánya.

- Tudom - ragyogott az arca. Kihátrált a szobából, és a becsukódó ajtó eltakarta széles, páratlanul büszke mosolyát.

Beth távozása után kellemetlen csend támadt a *casitá*-ban, de nem éreztem magam magányosnak. Lenéztem a hasamra. Babszem a ruha anyaga alatt elbújva, amelyben az apjához készültem feleségül menni, láthatatlan maradt. Kis pocakomra szorítottam a kezem, és elmosolyodtam. Vajon Babszem tudja-e, hogy vendég lesz az esküvőnkön? Kuncogni kezdtem, amikor lelki szemeim előtt megjelent egy apró test estélyiben vagy szmokingban.

- Mi annyira mulatságos? - kérdezte Cynthia, amikor belépett. - Bizonyosan nem magadon nevelsz, hiszen csodás jelenség vagy. - Elmosolyodtam, és felálltam, hogy jobban lásson. - Kocsit rendeltem - folytatta. - Vagyis nem annyira kocsit, mint inkább egy ütött-kopott teherautót, de a kápolnához elvisz majd.

- Kíváncsi voltam, hogy jutok el oda úgy, hogy nem piszkolom össze a ruhámat.

Cynthia a homlokát ráncolta. - Nem állítottam, hogy könnyű lesz. Még az is megfordult a fejemben, hogy fóliába csomagollak. Mindannyiunk közös, komoly erőfeszítésével van rá némi esély.

- Köszönöm - mosolyodtam el. - Örülök, hogy itt vagy.

Az érzelmek újabb árja készületlenül találta Cynthiát, és ismét vadul papír zsebkendőt keresett a táskájában. De mielőtt az első könnycsepp legördülhetett volna a pil-lájáról, gyorsan letörölte. - Még ilyet! - jegyezte meg bosszúsan. - Remélem, nem így folytatódik egész nap!

A széken ülve pihentem, Cynthia pedig letelepedett az ágyra. Láthatóan kényelmetlenül érezte magát, és kirítt a környezetéből, mégis barátságos maradt a modora, és egyenes a tartása. Illő témákat vetett fel, például az időjárásról társalgott, és került mindent, ami ismét sírásra ingerelhette volna. Párszor udvariasan együtt nevetgélünk, és magamban azért fohászkodtam, hogy Beth mielőbb visszatérjen.

– Csingiling! – nyitott be végre Bex. – A teherautó alig egy mérföldnyire jár. Készen állsz?

– Mondjuk – sóhajtottam fel.

Beth Bex mögött bukkant fel. A mosolya beragyogta a szobát. Fantasztikusan festett francia koktéluhájában, és amióta csak ismertem, most először látszott annak a szépségkirálynőnek, aki korábban volt. Borvörösre festette a száját, félhosszú, gesztenyebarna haja hullámoosan, lágyan omlott a vállára, és nem szerteszét állt. – Jaj, de jó! – sikkantott fel, amikor a teherautó motorzúgása egyre hangosabb lett. – Olyan, mint egy Bronco! Hátsó ülése van!

– Remek – mondtam, és anyám arckifejezésére ügyeltem, miközben összefogtam a szoknyámat.

A széktől az ajtóig eseménytelen volt az utam, de anyám határozott kézzel irányította, hogyan lépjek ki a homályos dzsungelbe. Cynthia parancsszavakat dörögött Bexnek, Bethnek és a sofőrnek. Bex a karjába kapott, eltartott magától, és Cynthia kérésére igyekezett, hogy ne gyűrje össze még jobban a ruhámat. Míg Bex a teherautóhoz nem ért, Beth és Cynthia emelték fel és tartották magasba azt, ami itt-ott lelógott, aztán segítettek lesimítani a ruhámat, miközben Bex elhelyezett a hátsó ülésen. Cynthia taktikája bevált. Tiszta takarón foglaltam helyet, és a ruhámat nem szennyeztük be az őserdőben.

Bex egy krosszmotoron vezetett minket, Cynthia az anyósülésen ült, Beth pedig tőlem jobbra az ajtóhoz szorulva igyekezett helyet adni a ruhámnak.

- Mind képtelenül viszonyultok a ruhámhoz. Amint kiszállok, a gyűrődések is kisimulnak majd - morogtam.

- Lehetséges. És mi lesz, ha sár fröccsen rá? Találtál már vegytisztítót a szigeten? - érdeklődött Cynthia.

- Nyomós érv.

A teherautó félórán belül már az ismerős macskaköves utcákon zötyögött. Vadul vert a szívem, amikor a pálmafák koronája felett megláttam a kápolna tornyát, és alig bírtam uralkodni magamon, hogy ne ugorjak le a teherautóról, és ne szaladjak be a templomba, amikor előbb a szökőkutat, majd a kétszárnyú ajtót is megpillantottam. Jared bent volt, és a várakozás pattanásig feszítette az idegeimet.

Beth finoman megérintette a kezemet, és csak ekkor döböntem rá, hogy a térdén dobolok.

- Megérkeztünk - húzta meg az ajtókilincset.

Bex széles mosollyal állt a járdán.

- Jól nézel ki.

- Kösz! - Meghatott a szavaiból sütő érzélem.

- Rendben van, elég a csevegésből. Még nem értünk be a templomba - mondta Cynthia, és levezényelte a következő „áthelyezést”. Felemelte a szoknyám szélét az egyik oldalon, és szólt Bethnek, hogy tegye ugyanezt a másikon, majd együtt felkapaszkodtunk a lépcsőn.

Odabent Lillian várt minket. Amikor rám ismert, felragyogott a tekintete, összecsapta a kezét, és azonnal a szájához is kapta. - Ó! Ó, istenem! - kiáltott fel, és könnyek futották el a szemét. - Még annál is gyönyörűbb vagy, mint képzeltem - áradozott, aztán Cynthiára pillantott. - Milyen jó viszontlátni - ölelte meg régi barátnőjét.

- Téged is jó látni - viszonzta Cynthia meleg, de tartózkodó mosollyal.

Lillian megtörölgette egy papír zsebkendővel a szemét, és a fejét ingatta. Tiszta szeretettel és elragadtatással nézett rám. Mindig is olyan odaadással tekintett rám, aminek okát sosem értettem igazán, de ez a pillantás új volt nekem is.

– A helyére kísérhetem? – kérdezte Bex, és a karját nyújtotta Cynthiának.

– Köszönöm, igen – válaszolta anyám, és bement Bexszel a templomba.

Lillian nézte, ahogy eltűnnek az ajtó mögött, aztán a fülemhez hajolt. – Nem is sejted, milyen régen várok erre a pillanatra. Mindig is a családunkhoz tartoztál, Nina. Képtelenség elmagyarázni – suttozta, és kedves, ártatlan nevetése gyöngyözött a levegőben. – Amikor egy-egy este Jack és Cynthia hazavittek tőlünk, miután vacsorát főztem nektek, sírva fakadtam.

Kérdőn felvontam a szemöldökömet. Lillian mindig olyan őszintén feltárta előttem az érzéseit, de a szavai még így is meglepetésként értek.

– Gabe folyton csak a fejét csóválta. Úgy tartotta, túlságosan elfogult vagyok, ha rólad van szó. De valahányszor elmentél tőlünk, úgy éreztem, mintha hagynám, hogy idegeneknél lakjon a lányom. Biztos örülségnek hangzik. És butaság hangosan kimondani. Csak el akarom mondani, milyen boldoggá tesz, hogy mától... a lányomnak nevezhetlek.

Magamhoz öleltem. A heves érzésektől megszólalni sem tudtam. Se nem láttam, se nem hallottam. Lillian szavaiból áradt a szeretet.

– Nem, nem, ne sírj! – húzott elő egy papír zsebkendőt a táskájából Beth. – Elvileg nem folyik le a szempilafestéked, de azért ettől sem lehet csodát várni. Elke-nődhet. – Óvatosan felitatta a könnyeket a szemem alatt.

– Nemsokára életed egyetlen szerelmének felesége leszel. Minek sírni?

Elmosolyodtam. – Igazad van.

Felcsendült a zene. Beth átnyújtott egy rózsaszín és fehér tulipánokból összeállított csodálatos csokrot, aztán besietett a kétszárnyú ajtón, hogy az oltárhoz sétáljon. Gyönyörű ruhámban, kedvenc virágaimmal a kezemben egyedül álltam a templom előterében. Ugyanilyen virágot kaptam Jaredtől az első randevúnkon. Akkor meglepődtem a véletlen egybeesésen. Most már csak elmosolyodtam. Rejtély, miért izgult azon, hogy beleszeretek-e. Nem csak, hogy nem ismertem nála figyelmesebbet, önzetlenebbet vagy szeretőbb szívéűt, de pontosan tudta, mit szeretek és mit nem. Egyetlen férfi sem volt úgy birtokában mindannak, amivel meg tudta hódítani a szívemet, mint ő. A tulipánok tökéletesek voltak. Míg nekem udvarolt, sokszor küldött ilyen csokrot. Most ébredtem csak rá, hogy a szerelmünk előtt is kaptam már ilyen: születésnapokra, érettségire, és arra is emlékeztem, mennyire megvigasztalt, amikor egy ilyen virágokkal díszített koszorút láttam apám temetésén. Jared addig sosem beszélt róla, de tudtam, hogy tőle kaptam. A gondolat mosolyt csalt az arcomra. Régen szeretett, és most végigmegyek majd a kápolnánk padsorai között, a mi szigetünkön, hogy örök szerelmet fogadjak neki. Az életet még sosem éreztem ilyen tökéletesnek.

Apámra gondoltam, és azt kívántam, bárcsak mellettem állna. Elképzелtem, ahogy könnyes szemmel, elegáns szmokingban feszít mellettem, a ruhámat dicséri, és elmondja, milyen gyönyörű, felnőtt hölgy vagyok. Kislányként mindig arról ábrándoztam, hogy ő vezet majd az oltár elé, és most majd a mennyből kell ezt megtennie.

– Tudom, hogy látsz, apa – suttogtam lehunyt szemmel.

Egyszer csak már nem voltam egyedül. Állt valaki mellettem, a keze megérintette a könyökömet.

– Remélem, nincs ellenedre egy hívatlan esküvői vendég – kacsintott rám Eli, és szorosabban fogta a könyökömet. – Jack küldött.

– Természetesen egyáltalán nincs – ráztam a fejemet.

– Mindig is szerettem volna ezt csinálni – húzta ki a nyakát és a hátát. – Jó mókának tűnt.

– Köszönöm – hálálkodtam, amikor a templomban felcsendült az esküvői induló.

– Mehetünk, kölyök?

– Igen – mosolyodtam el, és mély levegőt vettem.

Feltárult mindkét ajtószárny – két helyi fiú segített –, és a kis násznép felállt.

Eli a fülemhez hajolt. – Egyébként lélegzetelállítóan szép vagy – súgta. Tett egy lépést, én pedig követtem. Lassan végigsétáltunk a padsorok között.

A templom belsejében kissé félhomály volt, az ablakokon behulló napsugarak megvilágították barátaink és családtagjaink arcát. A finom porszemek lassan, kecsesen lebegtek a fénykévékben. Először Jared Luke bácsikáját láttam meg, és nagyon meglepődtem, ami kiülhetett az arcomra, mert a feleségével, Maryse-szal együtt halkan kuncogtak az arckifejezésem láttán. Örömmel fedeztem fel Chadet, aki anyám mellett állt, és bár nem számítottam arra, hogy anyám... bármit is... érez majd, nem szerettem volna, ha egyedül van. Lillian, Luke és Maryse egymás mellett álltak az első súlyos fapadban, párhuzamosan anyámmal és Chaddel, akik a túlsó oldalon álltak az első sorban. Luke súgott valamit a testvére fülébe, amire Lillian rábólintott, aztán mélyen, elégedetten beszívta a levegőt.

Akkor pillantottam meg Jaredet Bex mellett az emelvényhez és az oltárhoz felvezető pár lépcsőfok tetején. Eli megállt, mielőtt továbbindult volna, mert megérezte, hogy megtorpanok. Jared khaki öltönyt és fehér, legombolt gallérú inget viselt, amelynek a legfelső gombját

nyitva hagyta. És nyakkendőjét sem vett. Tökéletesen festett. Ragyogó, szürkékék szemét rám függesztette, és kissé ideges, boldog mosoly játszott az ajkán.

Gondolkodás nélkül egy lépést tettem felé. Hirtelen mindennél jobban vágytam rá, hogy mellette álljak. Eli is gyorsabban kezdte szedni a lábát, ahogy megérezte, hogy mielőbb a mellett a férfi mellett akarok lenni, akit az életemnél is jobban szeretek. Jared iránti szerelmem túlnőtt a megszokott iránti igényen, és elég volt, hogy legyőzze a sorsot és a halált. Abban a pillanatban képtelen voltam megérteni, miért vártam ilyen sokáig, és sehol másutt nem akartam lenni, mint ebben a kápolnában, hogy olyan esküvel fogadjam, örökké fogom szeretni, amit nem esett nehezemre megtenni.

A tiszteletes alacsony férfi volt, aki szinte elveszett a miseruhában. Barna bőre tompán fénylett, és ráncos volt, de kedves mosolya felderítette az arcát.

– Jó napot, Nina. Julian atya vagyok – mondta erős akcentussal.

Bólintottam, és a pillantásom ismét Jaredre vándorolt.

– Azért gyűltünk itt össze, hogy Isten és e gyülekezet színe előtt a szent házasság kötelékében egyesítsük Jaredet és Ninát. Összegyűltünk, hogy megünnepeljük, és osztozzunk abban a nagyszerű cselekedetben, amelyre most Isten készül, s amelynek révén az egymás iránti szerelmüket a szent és megszentelt házassággá változtatja. A házasság tiszteletre méltó és megszentelt kapcsolat, amelyet a Teremtőnk az emberiség jóléte és boldogsága érdekében hozott létre, és amelyet Pál apostol dicséretesként ismert el minden ember között. Arra szánták, hogy két vonzalmat és reményt egyesítsen, és férj meg feleség kölcsönös bizalmán és odaadásán alapul. Kössön össze benneteket a házasság szent köteléke

a legteljesebb gondoskodásban és megbecsülésben, az isteni útmutatás szerint.

Jared tekintete az enyémbe mélyedt. Julian atya tőle néhány méterre leereszkedett, hogy elém álljon. Eli-ra pillantott, és erős akcentusával így szólt: – Most pedig megkérdem, hogy megbizonyosodjunk, egymás iránti szerelmek és egymás kiválasztása, hogy egy életen át társak legyetek, Isten akarata szerint való-e. Ki adja át ezt az asszonyt, hogy felesége legyen ennek a férfinak?

– Mi – válaszolta magabiztosan Eli. Apám és Cynthia nevében beszélt. Még talán Gabe nevében is, de úgy éreztem, a menny mosolyogva tekint erre a pillanatra.

Eli a szájához emelte a kezemet, és megcsókolta a kézfejemet, aztán megfogta Jared kezét, és gyöngéden rátette a kezem Jaredére. Gyöngéden s enyhén megszorította a kezünket, majd magunkra hagyott a lépcső aljában, és kiment a kétszárnyú ajtón, amelyen percekkel korábban vezetett be.

Jared felvonta a szemöldökét, az arcáról egy pillanatra sem tűnt el a mosoly. – Ez váratlan volt.

– Jack küldte – világosítottam fel, és könnyek homályosították el a szememet. ←

Jared megsimította az arcomat, aztán ismét a tiszteletes beszélt. A szavai nem jutottak el a tudatomig, miközben Jared szemének kékjeibe és szürkéibe mélyedtem, és elcsodálkoztam azon, hogy még sosem ragyogott így a szeme. Az arckifejezése egyszerre volt nyugodt és ideges, boldog és aggodalmas, a valaha érzett minden érzelme alig észrevehetően, gyönyörűen suhant át az arcán, tükröződött a szeme és a szája körül bőr összehúzódásaiban. Rajtam kívül másnak fel sem tűnt volna, én azonban olvastam bennük, mialatt Jared az egy életre szóló kötelesség terhével küszködött, és megkönnyebbülten hallotta, hogy odaigérem magam neki.

– Jared Ryel? – mondta most Julian atya. – Készen állsz-e, hogy házasságra lépj Nina Grey-jel, mert hiszel abban, hogy a szeretet, amiben osztoztok és az egymásba vetett hitetek minden megpróbáltatást kiáll majd?

– Készen állok – válaszolta egyszerűen Jared.

– Nina Grey?

– Igen!

Kis gyülekezetünk nevetett a sietségemen. Jared is elnevette magát.

Julian atya gondolatban átfogalmazta a mondandóját, majd befejezte a megkezdett kérdést. – Készen állsz-e, hogy házasságra lépj Nina Grey-jel, mert hiszel abban, hogy a szeretet, amelyben osztoztok, és az egymásba vetett hitetek minden megpróbáltatást kiáll majd?

Vártam kicsit, hátha a tiszteletes kijavítja a tévedését, de nem így történt.

Gyorsan bólintottam. – Jared Ryellel. De igen. Készen állok.

Julian atyának szeme sem rebbent, úgy folytatta. – Hites uraddá fogadod-e Jaredet, Nina? Ígéred, hogy szeretni fogod, tiszteled és becsüled, mellette leszel örömben és bánatban, betegségben és egészségben, és mindenben jó és hűséges felesége leszel, míg a halál el nem választ benneteket?

– Ígérem.

Julian atya megismételte az eskü szövegét Jarednek is. Minél inkább közelgett a szertartás vége, Jared ujjai annál erősebben szorították a kezemet. Amikor végül Jaredre került a sor, hogy megszólaljon, nem habozott.

– Ígérem, és szeretem a halál után is, ezer évig és még ezer évig.

Szélesen elmosolyodtam. A keze túl szorosan fonódott az enyémre, a teste várakozásteljesen hajolt felém. Ez volt a pillanat, amelyre várt, és láthatóan arra vágyott,

hogy átadja magát neki, és siettesse is, hogy semmi se álljon közé és a pillanat közé. Ez a pillanat az időben olyan volt, mint egy villanykapcsoló egy sötét szobában, egy ajtó egy ijesztő folyosó végén, bármi és minden, ami valaha is megmentett valakit.

Julian atya lehunyta a szemét. – Mennyei Atyám, Te rendelted el gyermekeidnek a házasság intézményét, Te adtál nekünk szeretetet. Íme, itt áll előtted Nina és Jared, akik e napon azért jöttek, hogy házasságot kössenek. Áldd meg szerelmi frigyüket igaz odaadással és lelki elkötelezettséggel. Kérünk Téged, Istenünk, hogy adj nekik erőt, hogy megtartsák a fogadalmat, amelyet most tettek. Amikor felüti fejét az önzés, adj nekik nagylelkűséget, amikor a bizalmatlanság kísérti őket, adj nekik erkölcsi erőt, amikor meg nem értés honol, adj türelmet és gyöngédséget, és amikor a szenvedés életük részévé válik, adj nekik erős hitet és megingathatlan szerelmet. Ámen.

Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Jared feltétel nélküli szerelemmel és odaadással néz rám, és ennél többet apám tekintetében sem láttam.

– Milyen záloggal pecsételitek meg fogadalmatokat?

Bex kinyitotta az öklét, és Jared felemelt egy fehér-arany karikagyűrűt a testvére tenyeréről.

– Nina – kezdte halkán Jared. Lehunyta a szemét, elgondolkodott egy pillanatra, aztán a szemembe nézett. – Mit mondhatnék, amit nem mondtam már el? Mit adhatnék, amit még nem adtam? Van-e olyan porcikám, amely még nem a tied? Tiéd a testem, az elmém, a szívem, még a lelkem is. Minden, ami én vagyok, már régen e pillanat előtt a tiéd volt, és hosszú idővel e pillanat után is az lesz. Követlek bárhova és mindenhova, ahova csak vezetsz. Óvlak téged és mindenkit, aki a szerelmünkből születik, hogy ne érjen benneteket bántódás. E naptól téged választalak feleségemül, szerelmem, hogy veled

éljek és nevessek, melletted álljak, a karodban aludjak, hogy mindig a legjobbat hozzam ki belőled, és hogy erőmhöz képest mindig a legtöbbet jelentsem számodra. Fogadom, hogy a jó időkben veled nevetek, a rosszakban veled együtt küzdöm, a kezemmel törölöm le a könnyeidet, a szavaimmal vigasztallak, a lelkeimmel tükörképet mutatok neked, és életünk végéig meg még azon túl is kiélvezek minden boldog vagy szomorú pillanatot.

Jared szavai után hosszú szünet támadt. Senki sem mozdult, és a násznép áhítatos csendben próbálta megemésztetni Jared lélegzetelállító fogadalmát. Megfogta a kezemet, és az ujjamra húzta a gyűrűt. Úgy csúszott rá, és simult a gyémánt eljegyzési gyűrűmhöz, mintha végre a helyére került volna.

- V... van-e, Nina, zálogod, amellyel fogadalmad kíséred? - dadogott Julian atya.

Bethhez fordultam, akinek csíkokban lefolyt a szempillafesték az arcára. A tenyerén ott feküdt Jared egyszerű karikagyűrűje. Elvettem tőle, és Jared felé fordultam.

Elmosolyodott, és várta a fogadalmamat. Sokszor végiggondoltam, mit is mondjak, miután úgy döntöttünk, megfogalmazzuk írásban a fogadalmunkat. A szerelmünk sosem volt hagyományos, ezért amellet maradtunk, hogy egy számunkra különleges esküt teszünk. Mély levegőt vettem. Amit mondani készültem, meg sem közelítette Jared szavainak szépségét és kifejezőkészségét, de mostanra már biztosan tudtam, hogy Jared így is imádni fogja minden hangját.

- Jared - suttoztam. Fogtam a kezét, aztán a gyűrűt az ujjá hegyére illesztettem. - Téged választottalak a legjobb barátomnak és egyetlen szerelmemnek. A legmélyebb szerelmemet, legteljesebb odaadásomat, leggyöngédebb gondoskodásomat ígérem neked, és fogadom, hogy hű leszek hozzád a jelen feszültségei és a jövő bizonytalanságai

között is. Mostanáig nem is fogtam fel, hogy ez nem a véletlen műve és nem egy harc. Minket egymásnak teremtetek. A mennyből szállt le a szerelmünk, és ígérem, hogy örökkön örökké becsben fogom tartani. E naptól kezdve már nem járod egymagad a világot. A szívemben mindig menedéket találsz, a karomban lesz az otthonod.

A Jared arcán átfutó vegyes érzelmek eltűntek, és csak a boldogság maradt a helyükön. Felhúztam a gyűrűt az ujjára, ő pedig megszorította a kezemet.

Julian atya a kezünkre tette a kezét. – Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza. Jared és Nina megegyeztek, hogy a szent házasság kötelékében egyesülnek, és ezt Isten és e gyülekezet előtt is tanúsították, egymásnak szerelmet és hűséget fogadtak, és ugyanennek bizonyítékát is adták, amikor gyűrűt cserélve összekötötték az életüket. Az állam által rám ruházott hatalom révén férjnek és feleségnek nyilvánítalak benneteket.

A kápolnában halk sóhaj hallatszott, és Jared is egy mosoly kíséretében megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

– Csókold meg a feleségedet – mosolygott Julian atya is.

Jared két keze közé vette az arcomat, a szemembe nézett, aztán magához vont, és lány ajkát az enyémhez érintette. Először gyöngéden csókolt, aztán átölelt, és az ajka megfedkezett körülöttünk mindenről és mindenkiről. Házasok voltunk. Ő volt a férjem, én a felesége.

Végül elengedett. A szemébe könnyek szöktek, és láthatóan ugyanúgy eltöltötte a boldogság, mint engem. Az ingénél fogva magamhoz húztam, és még egyszer megcsókoltam.

– Örömmel mutatom be Mr. és Mrs. Jared Ryelt – kezdte hangosan a pap.

Jared mosolya lehervadt, és összeszorította a fogát.

– De nem ma – hunyta le a szemét.

